

Ioana Crețoiu
Alegeri dificile

povestiri

POLIROM
2016

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2016 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: desen de Șerban Crețoiu

Foto autoare: © Daniela Arțăreanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CREȚOIU, IOANA

Alegert dificile / Ioana Crețoiu. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-5973-9

ISBN ePub: 978-973-46-5992-0

ISBN PDF: 978-973-46-5993-7

821.135.1-32

Printed in ROMANIA

Cuprins

Frunze spulberate

Doamna K ia o hotărâre	9
Batistele tatălui	20
În fiecare joi	33
Metamorfoze	38
O zi de școală altfel	49
Salată orientală	56

Insectar

O conversație	75
Colegi de școală	81
La telefon	86

La ciuperci

Sfârșitul verii	93
<i>Agaricus Campestris</i>	101
Genuine	109

Timpuri noi

Alegeri dificile	123
Copiii noștri nu sunt ai noștri	136
Dealul văduvelor	147
Petiția	157
Acasă	164
<i>Taxi driver</i>	174
Tufa de liliac	181
Roi de gânduri	188
O poveste cu statui	199

Sfârșitul verii

Plouase toată săptămâna, dar în dimineața acelei zile zările se înseninaseră și căpătaseră acea limpezime care anunță sfârșitul verii. Pe cer se vedea profilată toată creasta munților, care aduna la poalele ei satele, ba risipite pe dealuri, ba ascunse prin văi. Sătenii se treziseră înainte de răsăritul soarelui. Dis-de-dimineată, după ce au muls vacile, au deschis porțile și le-au dat drumul pe uliță. Vitele porneau singure spre izlazul de la poalele dealului, acolo unde începe pădurea, care urcă spre munte. În spatele lor tropăia o ceată zgomotoasă de băieți care fluturau câte o traistă pe umăr și erau înarmați cu vergi de alun.

Mai rămăseseră câteva zile până la începutul școlii și mulți dintre ei fuseseră duși la frizerul care venea, din când în când, în piața satului, de unde se întorseseră tunși chilug. Erau la

vârsta când nu le păsa dacă purtau pantaloni rămași prea scurți, dacă încălțau ghete moștenite de la frații mai mari sau dacă flanelele împletite de bunica erau rupte în coate. Erau nerăbdători să ajungă la izlaz ca să înceapă joaca cu mingea, să se fugărească, să se ia la trântă, să se strecoare prin rugii țepoși în căutarea murelor. Toată ziua era numai și numai a lor, abia spre sfârșitul după-amiezii urmând să se întoarcă acasă, bineînțeles, nu fără vaca familiei.

Eu eram cel mai mic și mă strigau „Piticule“. Niciodată nu-mi găseam un loc în jocurile lor: eram ba prea scund, ba prea încet, ba prea mut. Rămâneam mereu pe margine și priveam cu un ochi desfășurarea întrecerilor, iar cu celălalt urmăream ca vacile să nu o ia razna. Atunci când băieții oboseau și se trânteau la umbra unui păr sălbatic, aveam voie să mă depărtez și să caut ciuperci. Dacă recolta era bogată, o parte dintre ciuperci le mâncam cu toții la prânz, fripte pe jărătic, cu măcălișca din traistă. Restul le duceam bunicii, care le punea la uscat, înșirându-le pe ață. O ajutam și eu să facă lungi șiraguri care își pierdeau culoarea și se zbârceau agățate de grindă deasupra cuptorului.

Și în acea dimineață m-am dus să caut ciuperci, în locurile mele, bine tănuite. Plecasem de acasă cu două traiste, sperând ca după ploaie să crească hore de ciuperci. Am găsit numai câteva ciuperci albe în apropierea izlazului și, pe măsură ce mă depărtam urcând dealul, nu am mai văzut în jurul mestecenilor decât iarba călcată. Am mers mai sus, căutând prin păduricea de brazi tineri de la marginea pădurii, am intrat și în pădurea de fag, deși jurasem părinților că nu voi merge acolo singur niciodată. Știam că nici unul dintre băieții cu care pășteam vacile nu intrase de unul singur în pădure. Cu toate că nu auzeam decât zgomotul pașilor mei și din când în când țipătul unui erete, nu mi-a fost teamă. Nu știu cât am mers până am ajuns într-un luminiș unde am găsit cele mai mari mânătărci pe care le văzusem vreodată. Aveau pălăria maronie aproape cât un cap de bebeluș, sprijinită într-un picior puternic, albicios. Am rupt o pălărie, dar n-am văzut urmă de viermi. Găsisem o comoară! Nu m-am grăbit, le-am cules cu grijă, făcând o grămadă în mijlocul poienii. Începusem să rup picioarele ciupercilor ca să încapă mai bine în traistă, când am auzit un zgomot în spatele meu. Am întors capul. Am fost foarte viteaz și mi-am oprit țipătul văzând un necunoscut. Bărbatul era bărbos, avea o

haină din pânză de cort cu buzunare mari, era încălțat cu bocanci înalți, din piele, cu talpă groasă. Într-o mână ținea o raniță, iar cealaltă era în buzunarul hainei. Venind spre mine, și-a scos mâna din buzunar, spunându-mi:

— Câți ani ai, viteazule, de umbli singur în pădure?

În ciuda acestor cuvinte prietenoase, n-am putut să scot nici o vorbă. Necunoscutul m-a întrebat dacă sunt mut, dar nu i-am răspuns. Atunci, s-a așezat lângă mine, a scos din buzunar un cuțit și a început să curețe partea plină de pământ a picioarelor de ciupercă. Văzând cum le curăț cu mâna, mi-a făcut semn să am răbdare, a scos din buzunar un briceag mititel cu plăsele din os și mi l-a întins. Am curățat în tăcere grămada de ciuperci, apoi am pus pălăriile într-o traistă și picioarele în cealaltă. Cum nu mâncașem bucata de mămăligă pusă de bunica într-una din traiste, i-am întins-o. A luat-o și m-a întrebat:

— Nu ai o țigară?

Mi-am amintit că luasem pe furiș o țigară din pachetul tatei, ca să fac pe grozavul atunci când ceilalți băieți aveau să-și aprindă chiștoacele, așa că am scos-o bucuros din buzunarul cămășii, unde o țineam împachetată într-o bucățică de ziar. I-am dat și cutia de chibrituri, în care mai

erau două-trei bețe. Necunoscutul mi-a mulțumit. Apoi ne-am ridicat în picioare, m-a bătut pe umăr și eu am plecat în goană. El a rămas pe loc, așteptând să mă depărtez. Când am întors capul, dispăruse.

Am ajuns lac de sudoare la izlaz, unde nu mai erau nici vacile, nici băieții. Fără să bag de seamă, se făcuse târziu. Nu-mi făceam griji pentru vacă, știam că pleacă cu ciurda la vale și se oprește în fața porții, unde muge până o aude careva. Îmi era frică de bătaia pe care urma să o primesc de la tatăl meu. Așa că am alergat cu traistele pline de ciuperci și, la două-trei gospodării înainte de casă, i-am prins din urmă. Vaca noastră era grăbită și împungea nerăbdătoare cu coarnele în poartă. Am apucat să i-o deschid, mi-am luat rămas-bun de la băieți și am intrat în casă. Inima mi se zbătea în piept ca o pasăre prinsă în laț. Nu am povestit nimănui nimic. Bunica m-a lăudat pentru ciupercile culese. Seara, când m-am băgat în pat, din buzunar mi-a căzut briceagul cu plăsele din os. L-am ascuns sub saltea.

Deși am adormit imediat, noaptea m-am trezit lac de sudoare. Văzusem în somn necunoscutul care îmi ciocănea în fereastră. Mi-am căutat un

loc în patul bunicii. M-am sculat cu noaptea în cap. Am pus briceagul în buzunar, am ajutat-o pe bunica să aprindă focul, am băut cana de lapte cald cu mămăligă. Am pus în traistă bucata nemâncată și am așteptat în fața porții, să văd și celelalte vaci venind pe uliță, ca apoi să ne amestecăm: vaca noastră în cireadă, eu în ceata zgomotoasă de copilandri.

N-am mai așteptat ca băieții să-și isprăvească jocurile gălăgioase și am urcat direct în pădure. Am căutat luminișul cu ciuperci, dar nu l-am mai găsit. Am tot încercat să găsesc un semn care să mă îndrepte către bărbatul necunoscut, să-i pot înapoia briceagul, dar ochii mei nu l-au deslușit. Era o liniște apăsătoare, nu foșnea nici o frunză, nu trosnea nici un trunchi de copac, nu se auzeau decât țipetele ereților zburând sus, deasupra pădurii. Atunci am auzit cu claritate acel oftat, pe care nici astăzi nu mi-l pot explica. Am urcat gâfâind, făcându-mi loc printre trunchiuri și crengi, până am ieșit din pădure. În fața mea se deschideau pajiști pe care erau aruncate stânci și bolovani ce urcau în sus, spre munte. Iarba mătăsoasă și presărată cu clopoței părea culcată de un vârtej. Apoi am văzut pete uscate de sânge. Am mers, ca un lunatic, pe urmele lor, care m-au condus din nou în pădure. Atunci